

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

De oratione. n. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1609.

adducti sunt fuisse subortas, vel ex amore amicorum inordinato, vel potius ex præcipiti, & minimè approbata eorum commiseratione, nè suis spoliarentur facultatibus, vel certè verbis incautè dictis quæ ad prauum sensum poterant detorqueri. Absit autem à nobis vt aliter hominibus placere studeamus, quàm honor *Iesu Christi*, & inuicta veritas præmonstant, *si hominibus placerem* (ait Apostolus) *Christi seruus non essem*. Quocirca (Patres fratresque dilectissimi) cum Regnum hoc afflictissimum innumeris abundet corruptelis, & diuersæ insidiæ nobis tendantur, omniumque oculi & aures in nos potissimum conuertantur, ita *in omnibus* (præsertim in doctrinæ sanæ puritate seruanda) *exhibeamus nosmetipsos sicut Dei Ministros*, vt vniuersis ad salutem æternam via plana præparetur, amicis calcar ad iter alacriter arripiendum addatur, inimicis nullum obijciatur offendiculum. Et vt hoc quod ad doctrinam pertinet facilius exequamur, pauca adhuc atexam, nè fortè subrepat inter nos iudiciorum diuersitas, quæ fraternam violet vnionem, & debitam minuatur subordinationem. Obsecro igitur vos, & secundum eam potestatem quæ mihi omnium indignissimo concessa est, fraternè moneo, vt quæ vel à Sede Apostolica, vel à Patre Nostro Generali statuta & stabilita sunt, nobisque in hoc emporio negotiantibus commendata, integra prorsus & inuiolata ab omnibus seruentur, neq; vlli nostrum liceat illas aut alias id generis præscriptiones, à propria & germana significatione ad peregrinos & sinistros sensus inflectere. Ab alijs verò paradoxis, nouisque dogmatibus quæ magni momenti sunt & singularitatem sapiunt, & quæ deprauatis hisce temporibus magis ac magis disseminantur, omninò cauendum est, nec vltius in ijs progrediendum quàm à tribus vel pluribus (si commodè fieri possit) ex grauioribus & doctioribus Patribus maturè rem totà perpendentibus permittitur & cõprobatur. Hinc profectò sperandũ est, vt sicut hactenus per hanc agglutinationem affectuũ & sententiarũ pro Dei gloria amplianda conspirantiũ res nostræ, licet initio parca, à Deo tamen secundatæ iam immensum creuerint, ita in posterum Deo iisdem pijs conatibus fauente, nobisque eandem morum similitudinem Deo nostroque Instituto consonam prosequentibus minimè dilabantur.

De oratione.

XV. Iam verò vt de oratione aliquid dicam; nemo est qui nesciat, quantopere nobis in agone, licet gloriolo, periculoso tamen, certantibus, flagrans ac sedulum requiratur orationis studium; Quo nempè hinc necessitates, miseriae, defectus fragilitatis humanæ perspicuè cernimus, illinc Dei clementiam ad subueniendum paratissimam confidenter intuemur, quo etiam diuinam eius sapientiam de rebus gerendis consulimus qui non fallit, eius imploramus auxilium qui implorantibus dexteram porrigit, quo etiam eius confortium affectamus à quo sancta desideria, recta consilia, & iusta sunt opera; quo deniq; ad eius amorem citius inflamamur, ex quo tanquam ex vberissimo omnium bonorum fonte bona omnia dimanant, & de quo (vt ait B. Gregorius) est singulare mandatum, quia quidquid præcipitur in sola caritate solidatur, nec habet aliquid viriditatis ramus boni operis, si non maneat in radice caritatis. Quid plura? Cùm tantis iactemur fluctibus, tantis premamur angustijs, tot

cruemur

eneruemur distractionibus, cumque corpus quod corrumpitur aggrauet animam, quam auidè ad tranquillam Orationis Stationem contendere debemus, in qua ad animam corporis reetricem spectat interiori iudicio (vt ait Sanctus Leo) ab incoueniens exteriora fricare, vt à corporis cupiditatibus sepius libera, in aula mentis possit diuinæ vacare sapietia, vbi omni strepitu terrenarum silente curari, in meditationibus Sanctis, & in delicijs latetur æternis. Ex animo fateor meipsum aliosque nonnullos in hoc Sancto exercitio elanguentes à recto nonnunquam negotiandi modo deflexisse. Vigilemus ergo & oremus præcipiente Domino ne intremus in tentationem, non quamcunque, sed eam quæ superat nostras vires, & quæ plerumque ob magnam erga benignissimum Dominum ingratitude, nimiamque in Dei seruitio oscitantiam permittitur, & multoties ita ingeminatur, vt itellæ, quæ ad primi motus motum non mouentur, de Cælo quandoque cadant. Nostis verborum sensum; nostis & exemplum, quod eo magis est metuenndum, quo pluribus experientijs instruimur. Stellam è Cælo inter mundana periplemata cadentem ab omnibus pro omnium periplemate reputari. Tanti casus, tantæque ruinæ originem ostendit B. Basilius cum inquit, A Religionis instituto quidam fere deficiunt; causæ sunt istæ: vitiorum intemperantia, laborandifuga, (adquam reducitur orationis neglectus) iudicij corruptela, cordis instabilitas. Cæteris omissis, laborandi fuga nobis ad hunc laboris locum destinatis est multum formidanda: Institutum nostrum postulat magnos labores; Otium philantia mater est, vitiorum nutrix, heroicarum virtutum nouerca, Religiosæ disciplinæ remora, feruoris erugo, ad omne malum propensio; non igitur torpeamus, ne huc illuc sine causa cursitemus; addamus orationi requisitos cum discretionelabores; non prætermittamus vtilissima bonarum, maximè vero sacrarum literarum studia, nè tenebris ignorantia merito reprehendendæ inuoluamur: Mariam à Martha non separemus, vt dignum Domino hospitium præparemus.

XVI. De votorum obseruatione (cum in ea vt P. N. asserit, totius Religiosæ vitæ summa consistat, & quanti momenti sit omnes intelligant) parum aut nihil videtur esse dicendum. Illud de paupertate colenda annexam, Primò; Non est Euangelicè pauper (teste Sancto Hieronymo) qui post diuitias relictas saluatorem non sequitur; id est qui relictis malis non facit bona; facilius enim, inquit, sacculus contemnitur, quam voluptas: Nouimus multiplices mundanæ voluptatis illecebras; Sed audiamus eundem Sanctum Hieronymum euanescentes respicientem voluptates. "O quanta, inquit, beatitudo est pro paruis magna recipere, æterna pro breuibus, pro morituris semper viuentia, & habere Dominum debitorem.) Deinde (id quod omnibus notum est) frequenter recogitetur, non cum qui nihil habet esse vere pauperè, sed qui nihil habere desiderat. Vt enim docet S. Gregorius, "quisquis pro Dei gloria temporalia veraciter contemnit, & hinc perfectionem mentis recipit, vt iam ea non appetat quæ contemnit,

De votorum obseruatione.